

“ମିଠେ ବରତେ— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଏକ ଭଲ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ତା’ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ଯେବେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ କହିଦେଉଛନ୍ତି — ହେ ଭଗବାନ! ଶିବଲିଙ୍ଗର ଦୃଶ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ନ ଥିବା କାରଣରୁ କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉନାହିଁ, ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସବୁକିଛି ସେ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ରଚୟିତା କୁହାଯାଉଛି, ସେ କାହାର ରଚୟିତା ? ନୂଆ ଦୁନିଆର ରଚୟିତା । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଉଛି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଥବା ସୁଖଧାମ, ନାମ ତ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖଧାମ କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତାହା ଛୋଟ ମନ୍ଦିର ହୋଇଗଲା ନା । କୃଷ୍ଣ ତ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ବେହର ମାଲିକଙ୍କୁ ଯେପରି ହର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣାଙ୍କର ଛୋଟ ମନ୍ଦିରକୁ ସୁଖଧାମ କହୁଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧପରେ ଏକଥା ଆସୁନାହିଁ ଯେ ସେ ତ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଭାରତରେ ହିଁ ରହୁଥିଲେ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁରୁ କିଛି ଜଣା ନଥିଲା । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ କିଛି ଜଣା ଅଛି, ସେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ, ଦୁନିଆରେ ତ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ — ବ୍ରହ୍ମ-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର କିଏ ? ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବବୋଧ ଭଗବାନ । ଆରହ୍ମା, ପୁଣି ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା କୁଆଡୁ ଆସିଲେ ? ସେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ତ ନିଶ୍ଚୟ ଏଦୁନିଆରେ ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ନା, ଯାହାଙ୍କୁ ଦ୍ଵାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ସୃଷ୍ଟି ହେବେ । ପ୍ରଜାପତି ଅର୍ଥ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ପୋଷ୍ଟ କରାଇବାବାଲା । ତୁମେ ହେଉଛ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ କିପରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଶିବବାବା ନିଜର କରି ମୁଖବଂଶାବଳୀ ସନ୍ତାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରବେଶ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ମଧ୍ୟ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବ୍ରହ୍ମା ନାମ କିପରି ରଖାଗଲା, କିପରି ଜନ୍ମ ହେଲେ, ଏକଥା ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ନାହିଁ ଯେ ସର୍ବବୋଧ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ସେ ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ବିନଦ୍ରୁପ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏବେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ପୁରୁରୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର, କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଯିଏ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଏହି ମହାଭାରତ ଲେଖି ହେଉଛି । ଅଧାକଳପରୁ ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ିଆସିଛ । ଏବେ ତ ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ । ବାବା ବସି କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଶୁଣାଉ ନାହାନ୍ତି । ଜପ, ତପ କରିବା, ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ପଢ଼ିବା ଏସବୁ ହେଉଛି -- ଭକ୍ତି । ଏବେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦରକାର, କାହିଁକି ନା ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଭୟ ଏକାଠି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ହେଉଛି ଭକ୍ତିର ରାଜ୍ୟ । ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ପୁରତ୍ଵେକଙ୍କୁ ମୁଖରୁ ହେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚୟ ବାହାରିବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଛୋଟ ବିନଦ୍ରୁ ଅଟେ । ମୋତେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ବିନଦ୍ରୁ ରୂପ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଭରି ରହିଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସୁପ୍ରିମ ସୋଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବବୋଧ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ହିଁ ସୁପ୍ରିମ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟ “ହେ ଭଗବାନ” କହିଲେ ଶିବଲିଙ୍ଗ ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିବ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୀତିରେ ନୁହେଁ । ସାଧାରଣ ଭାବେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଛି । କହିଥାଆନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସୁଖଦାତା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖଧାମ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ରହିଛି । ଏଠାରେ ସୁଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବବୋଧ ସେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ନା । କେହି ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି — ତୋ ଭିତରେ ବି ଅଛନ୍ତି, ମୋ ଭିତରେ ବି ଅଛନ୍ତି... । ଆରେ, ତୁମେ ତ ଆତ୍ମା ଅଟ, ଏହା ତୁମର ଶରୀର ଅଟେ ପୁଣି ତୃତୀୟ ବସ୍ତୁ କିପରି ରହିପାରିବ! ଆତ୍ମାକୁ କ’ଣ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯିବ କି ? ଜୀବ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଜୀବ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ! ବାବା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହେଲେ ତ’ ପୁଣି ଫାଦରହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍

ପିତୃଭାବ ହୋଇଯିବ । ପିତାତ୍ତ୍ୱକୁ ପିତାଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପିତାତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ତ ସନ୍ତାନ ହିଁ ସଂପତ୍ତି ନେଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ପିତା କିପରି ହୋଇପାରିବେ, ଏତେ ସାମାନ୍ୟ କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ କେତେ ବୁଝିବାନ କରାଇଥିଲି, ତୁମେ ସଦା ସୁସ୍ଥ, ସମୃଦ୍ଧ ଓ ବୁଝିମାନ ଥିଲ । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ବୁଝିମାନ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏବେ ଯେଉଁ ଢ଼ଞ୍ଚାନ ମିଳୁଛି ଏହା ପୁଣି ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ତଳକୁ ଖସିବୁ । ଅଧୋଗତି କଥା ଜାଣିଲେ ପୁଣି ସୁଖର ଅନୁଭବ ହିଁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଉପାସାର ଢ଼ଞ୍ଚାନ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ବୁଝିପରେ ଅଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଝିପରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଅଟୁ, ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ତ୍ୱକୁ ହିଁ ବାବା ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଉପବାନ ଆସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଦେଖ କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ — ଏହି କଥା ବୁଝିପରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ଯେବେ ତାତ୍କାଳ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ତାତ୍କାଳ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ତାହା ଯମୁନା କୂଳରେ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ଉପବାନୁବାଚ, ବାକି ସାଧୁସନ୍ଥମାନେ ଯାହା କିଛି ବି ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ଏଠାରେ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଉପବାନ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ । ତୁମ ବୁଝିପରେ ଏହା ଅଛି ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମର ବାସୀନ୍ଦା ଅଟୁ ପୁଣି ଆମେ ଆସି ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବୁ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଆନନ୍ଦର ଖୁସିରେ ଗର୍ଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ୍, ଯେ ବେହରା ବାବା ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା ଆମ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଖୁସିରେ କୁରୁଳି ଉଠୁ । ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତୁମକୁ ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିଛୁ । ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହେଉଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଉପବାନ ଆପଣ ଯେବେ ଆସିବେ ତେବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ସନ୍ତାନ କରିବୁ । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ କିପରି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ନିଜର ସବୁ କିଛି ଅଦଳବଦଳ କରିବାକୁ ହେବ — ଏହାସବୁ ବୁଝିପର କାମ ଅଟେ । ଗରୀବମାନେ ତ ତୁରନ୍ତ ବଦଳାଇ ଦେବେ, ସାହୁକାରମାନେ କଷ୍ଟରେ କରିବେ । ଯେପରିୟନ୍ତ ସେମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଢ଼ଞ୍ଚାନ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବା କଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଏତେ ସାହସ ନଥାଏ । ଗରୀବମାନେ ତ ତୁରନ୍ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି — ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବୁ । ଆମ ପାଖରେ ବା କ'ଣ ଅଛି । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରି ପୁଣି ନିଜର ଗରୀବ ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କରମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ନିମିତ୍ତ ଭାବି ରହିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେବଳ ଦେଖୁଛନ୍ତି କି କୌଣସି ପାପ କରମରେ ପଲ୍ଲସା ନଷ୍ଟ କରୁ ନାହାନ୍ତି ତ ? ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରିବାରେ ପଲ୍ଲସା ଲଗାଉଛନ୍ତି ? ସେବା ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରମାଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଏସବୁର ପୁରା ଯାତ୍ରା କରାଯିବ ପୁଣି ମତ ଦିଆଯିବ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟରୁ ଲାଭରତ୍ନକ ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଥାତ୍ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପଲ୍ଲସା ବାହାର କରୁଥିଲେ ନା । ତାହା ତ ପରୋକ୍ଷ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା ସିଧାସଳଖ ଆସିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଯାହା କିଛି କରୁଛୁ ତା'ର ଫଳ ଲାଭର ପର ଜନ୍ମରେ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ଗରୀବ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥିଲେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ କରମ ହିଁ ଏପରି କରିଛନ୍ତି । ଭଲ କରମ କରିଥିଲେ ସୁଖୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କରମର ଗତି ଉପରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମର ସବୁ କରମ ବିକରମ ହିଁ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଚରେତାରେ ରାବଣ ହିଁ ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ କୌଣସି କରମ ବିକରମ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଯାହା କିଛି ଭଲ କରମ କରୁଛ ତାର ଫଳ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୋଗ, ଖିଟପିଟ ତ ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଭାରତ ହିଁ ପୁଣି ଗରୀବ ହୋଇଯାଉଛି । ଭାରତ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ ଥିଲା । ରାଜକୁମାର କୃଷ୍ଣ ପୁଣି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ହେବା ପରେ ରାଜା ହେଲେ । ନାରାୟଣ ନାମ ରଖାଗଲା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ ତେଣୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ବାବା ଆପଣ ସାରା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆପଣ ଆମକୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ ହେବୁ, ଆମକୁ ତ ଏକା ବାବାତ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ଯାଦ କରିବାର ନାହିଁ । ଶେଷ ପରିୟନ୍ତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ସେହି ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ କେତେ ଶିକ୍ଷକ ରହିଥାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଣୀର ଶିକ୍ଷକ ଅଲଗା ଥାନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ ଜଣେ ମାତ୍ର ଶିକ୍ଷକ ରହିଛନ୍ତି । କେତେ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରିୟ ବାବା, ପ୍ରିୟ ଶିକ୍ଷକ...ଆଗରୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନ୍ୟଗ୍ରନ୍ଥରେ ମନେ ପକାଉଥିଲ । ଏବେ ତ ସିଧାସଳଖ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ତଥାପି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଜଣା ନାହିଁ ଆମର ବୁଝି ଆପଣଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଲାଭରତ୍ନକ ଗତି-ମତି ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ବାବା ଆପଣଙ୍କର ଗତି ଏବଂ ସଦ୍ଗତିର ମତ ବହୁତ

ଆଗତରତ୍ନସ୍ଥାନନକ ଅଟେ । ଏପରି ବାବାଟଙ୍କୁ କେବେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ । ସତରୀ ନିଜ ସଂସ୍ଥାପନା ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ନା! ମୋ ପତି ବହୁତ ଭଲ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ସବୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପଦତି ଅଛି, ଭିତରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ ନା । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ପତିମାନଙ୍କର ପତି, ପିତାଙ୍କର ପିତା, ଏହାଙ୍କଠାରୁ କେତେ ଆମକୁ ସୁଖ ମିଳୁଛି, ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ତ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ହଁ, ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଠାରୁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ — କାହିଁକି ନା ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ଗୁରୁ ସରବଦା ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥାରେ କରାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବାନପ୍ରସଥ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ଇଏ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାନପ୍ରସଥ, ମୁଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାନପ୍ରସଥ ଅଟେ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାନପ୍ରସଥୀ ଅଟନ୍ତି । ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ତିନିଜଣ ଏକତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଗୁରୁ ହୋଇ ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏକା ବାବାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଅଟେ, ଏହି କଥା ସବୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦିରେ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ, ତେଣୁ ଆଉ କିଛି ଜାଣିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛୁ, ଆଉ ଅଧିକା ଜାଣି କ'ଣ କରିବୁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହିଲେ ଖୁସୀରେ ରହିବେ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ସେହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବେ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ସ୍ଥାପନା ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଉଚିତ । ମାୟାର ଧରଣ ହେଉଛି ତୁମକୁ ବିସ୍ମୃତି କରାଇବା । ଯୋଗରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି, ଭୁଲିଯାଉଛି । ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରହିଛି । ସବୁଠାରୁ ଆଗରେ ତ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସ୍ବାତ୍ତ୍ଵ ସବୁ ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖକୁ ପ୍ରଥମେ ତୋଫାନ ଆସିଲେ ଯାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବି ନା । ଏହିପରି ମାୟାର ତୁଫାନ ଆସିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆସୁଛି । ତୁମ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆସିବ । ଯଦି ମାୟାର ତୁଫାନ ଆସିବ ନାହିଁ, ଯୋଗ ଲାଗି ରହିବ ତେବେ ତ' ତୁରନ୍ତ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଆମେ ଏଠାରେ ରହିପାରିବା ନାହିଁ । କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଉପରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଶିବଙ୍କ ବରଯାତ୍ରୀ ବୋଲି ଗାୟନ ରୁହୁଛି ନା । ଶିବବାବା ଆସିବେ ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯିବା । ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ଏତେ ଆତ୍ମା ରହିପାରିବେ କି ? ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରି ସବୁ କିଛି ଅଦଳ ବଦଳ କରିଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରି, ଶରୀର ନିରୁବାହ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ, ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଟଙ୍କା ପଇସା କୌଣସି ପାପ କର୍ମରେ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

(୨) ମନ ଭିତରେ ଭିତରେ ଖୁସିରେ ଉଛୁଳି ଉଠିବା ଦରକାର ଯେ ସଂସ୍ଥା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ମାୟାର ତୋଫାନକୁ ଡରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟସ୍ତ କଥାର ଷ୍ଟକକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଖୁସି ରୂପକ ସମ୍ପଦତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟସ୍ତ କଥାର ଷ୍ଟକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜମାକୁ ସମାପ୍ତ କରି, ନରେନ୍ଦ୍ର ପରସ୍ପରର ଅବଗୁଣକୁ ବର୍ଣ୍ଣଣନା କରି ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଅବଗୁଣ ରୂପୀ ବେମାରୀର ଜୀବାଣୁ ସଂକ୍ରମଣ କରିବ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବାତାବରଣ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମ ନିକଟକୁ ଅନେକ ଆତ୍ମା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ତୁମଠାରୁ ସେମାନେ ଗୁଣଭାବନାଯୁକ୍ତ କଥା ଗ୍ରହଣ କରିଥାଆନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହେବ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ପାଖରେ ସୁଖଦାୟୀ ବାଣୀର ଷ୍ଟକ ଜମା ହେବ । ଯଦି ମନ ଭିତରେ କାହା ପ୍ରତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବ୍ୟସ୍ତ ଭାବନା ଥିବ ତେବେ ସେଠାରେ ବାପ ବଦଳରେ ପାପ ଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସ୍ମୃତିର ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି ଅନ୍ଧ ଥିବ ତେବେ ମୁତ୍ ଅଫ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***